

Divendres I

Is 29,17-24; Mt 9,27-31

Desembre 2

*D*OS CECS SEGUIEN JESÚS tot cridant: «Fill de David, tingues pietat de nosaltres!» Quan va arribar a casa, els cecs l'anaren a trobar. Jesús els preguntà: «¿Creieu que ho puc fer, això?» Li responen: «Sí que ho creiem, Senyor.» Llavors els va tocar els ulls dient: «Que es faci segons la vostra fe.» I els ulls se'ls van obrir. Jesús els advertí severament: «Mireu que ningú no ho sàpiga.» Però ells, així que van sortir, escamparen la seva fama per tota aquella regió.

❖ **Preparació:** Vine, Esperit Sant, ajuda'm a reconèixer la meva ceguesa; només així podré demanar la meva curació.

❖ **Lectura:** En l'època de Jesús hi havia una dita: «N'hi ha quatre que poden comparar-se amb un mort: el paralític, el cec, el leprós i el qui no té fills». Eren, a la pràctica, morts en vida. El cec, el paralític i el leprós, que no podien treballar ni valer-se per ells mateixos, estaven a mercè de l'almoïna per subsistir. I per si això fos poc, la seva desgràcia es considerava un càstig de Déu pel seu pecat. Recordem el passatge del cec de naixement, quan a Jesús li pregunten: «Qui va pecar perquè nasqués cec: ell o els seus pares?», i Jesús els contesta: «No ha estat per cap pecat, ni d'ell ni dels seus pares» (Jn 9,2-3). Del rebuig que patien en dóna prova la *Regla de la Comunitat* dels essenis de Qumran: «Els cecs, els paralítics, els coixos, els sords..., cap d'ells no pot ser admès a la comunitat. Aquell que té malalta la seva carn, que està esguerrat de peus i de mans, que és coix, o cec, o sord, o mut, aquell la carn del qual està marcada per una tara visible, el vell feble, incapaç de mantenir-se dret a l'assemblea, no pot entrar a prendre part en el si de la comunitat». Realment eren morts en vida.

✦ **Meditació:** Diuen que «no hi ha un cec més gran que el qui no vol veure». En els evangelis hi trobem dos tipus de ceguesa: la física –la dels ulls del cos–, i la del cor, la dels escribes i fariseus que no volien veure Déu en Jesús. Per això ell diu que el pecat d'aquests, el tancament a l'Esperit Sant, és l'únic que no es pot perdonar (Mc 3,29), perquè impedeix l'entrada a Déu i la seva salvació. Com és la meua mirada? La meua veritat, la meua manera de pensar, de viure, i fins i tot de creure, em poden encegar, però amb aquesta ceguesa interior tan difícil de curar. I com veig els altres? Compte, que de vegades no consideri que determinades persones són impures, pecadores, llunyanes a Déu. ¿Sóc dels qui exclouen i aparten, com els essenis i fariseus, o dels qui van per la vida acostant-se, *tocant* com feia Jesús?

✦ **Oració:** Guareix-me, Senyor, de la meua miopia, de la meua ceguesa. Vull veure, Senyor; vull veure el món amb els teus ulls, vull veure't a tu al darrere de cada esdeveniment, vull veure els altres com tu els veus, amb la teua mirada amorosa, neta, transparent. No vull esborrar ningú de la llista, no vull viure en un cercle tancat, en un gueto, exclouent els altres.

✦ **Contemplació:** Condició indispensable per als miracles de Jesús: la fe. Però com casar la fe amb el dubte, que se'ns presenta d'una manera tan quotidiana? «Ser creient és tenir la capacitat d'encaixar dubtes» (cardenal Newmann).

✦ **Acció:** Una oració repetitiva, un mantra preciós per rumiar dins el cor durant tot el dia: «Fill de David, tingues misericòrdia de mi».